

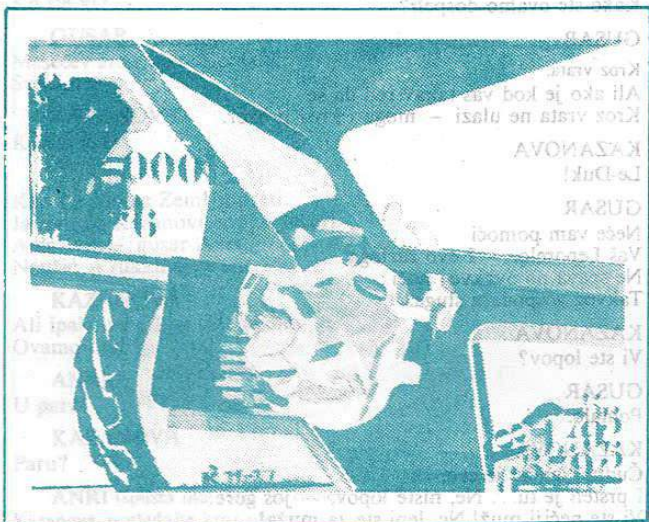
otjelovljene u Jozinome svetačkom biću. Svako malo se obrušavao na Jozu da ga grli, tapše po ramenima i slabinama, ljubi, a Jozo je bio toliko tup da ga nisu smetale, pa čak ni boljele, Andrijine srdačne bubotke po slabinama. Tjerao je Jozu da ustane i dugo stoji na kolima, zagledan u nebo, da bi ga on gledao odozdo i uživao u njegovome veličanstvenom izgledu. Najkraće rečeno, Andrija je bio potpuno srećan.

Tek pred samim Rilićem sjetio se da pita Jozu šta će govoriti, ali se nije nimalo zabrinuo kad je ovaj odgovorio da nema pojma, čak nije dopustio da mu se zbog toga na sreću navuče ni najbliža sjenka. Smjesta je promijenio utvrđeni plan i odlučio da najprije govori on a da Jozo sjedi malo dalje i neprimjetno se umiješa među seljake, s tim da se popne na kola i progovori tek kad u sebi osjeti nadahnuće, a mora ga osjetiti s obzirom na to da će Andrija govoriti zanosno i zaista iz srca, iz najdubljih dubina svoje duboke duše.

Tako se dogodilo da se Jozino učešće u poduhvatu ograniči na to da dvojici seljaka, dok se narod još okupljao oko kola, objasni da on i Andrija nisu Dalmatinci koji prodaju ili mijenjaju za žito paprike, grožđe i smokve.

— Vidim da niste, inače bi imali sepete —, obrecnuo se jedan od njih na sirotog Jozu koji se gotovo nelagodno osjetio što nije Dalmatinac, iako je znao da seljak pita zbog straha da će on i Andrija u ispražnjene sepete trpati zemlju koju će krasti s obližnjih njiva.

— Pa što onda pitaš? —, ipak se pobunio Jozo, svejedno se stideći što nema sepeta i što nije ni namjeravao krasti zemlju s riličkih njiva.

— Pitao sam gdje su vam sepeti, a ne jesi li Dalmatinac —, zaintačio seljak.

— Ali kako ću imati sepete kad nisam Dalmatinac, pobožni čovječje?!

— Ne možeš njega uhvatiti ni za rep ni za glavu —, otpljune drugi seljak i odmahne rukom pa obojica odu mrmļajući o tome kako je on baš sumnjiv tip, a Jozo se, nakon te prepirke, povuče malo dalje od gomile i sjedne na jedan oveći kamen. Možda zato, a možda zbog potpune tuposti u koju je bio zapao, nije dobro čuo ono što je Andrija govorio, ali je krajem oka zapazio prvi kamen koji je iz gomile, u potpunoj tišini, poletio na Andriju. Nije se začudio ni uplašio, nije ništa pomislio i nikoga ništa nije pitao. Naprosto se mirno pokupio i pješice se zaputio kući, neprimjetno i u tišini, u sopstvenom doživljaju nalik onome kamenu koji je poletio na Andriju. Tek iznad Šujice je osjetio užasan, nepodnošljiv strah i počeo trčati, iako nije ni po čemu mogao pomisliti da ga gone, čak nije ni pomislio na gonioce ili mogućnost da ga gone. Bio je to, valjda, strah iz njega a ne strah koji bi osjećao zbog nečega ili od nečega, strah koji je nosio u sebi možda još od rođenja, a ne nešto što je stekao gledajući svijet.

Prekosutradan je sahranio Andriju kojega su konji sami, na kolima i sa sandukom punim žitja i Jozinih bilježnica, doveli kući. Ničim nije pokazao da nešto zna o striževoj pogibiji, a ni sebi samome nikada nije pokušao objasniti ono što se tada dogodilo u Riliću. Samo su strah i stid rasli, sami od sebe, po nekim svojim mutnim zakonima i postepeno ga ispunjavali sobom. Samo se od sebe razjasnilo da se on nimalo ne stidi toga što onda nije ni pokušao pomoći Andriji, nego toga što nije ništa učinio u svome „konačnom životnom obračunu“ koji se srediо nekako sam od sebe ili je čak i njega riješio, a prije toga započeo i vodio, sam Andrija koji je nekako pobijedio sam sebe obračunavajući se s „malim Jozom“. A strah se nije razjasnio ni toliko: nakon onog događaja povremeno je imao prave napade straha koji su dolazili odjednom, bez najave i vidljivog

razloga, držali ga po nekoliko sati u kojima se znojio i drhtao i u kojima se od drhtavice liječio prokuhanim vinom. Nikada nije saznao ni zašto ni od čega strahuje, nije razumio otkuda mu je i zašto došao onaj prvi napad straha koji ga je natjerao da protrči kroz Šujicu, nikada nije doznao otkuda mu i po kakvom redu dolaze ovi sadašnji napadi koje uspijeva otkloniti sve većim količinama prokuhanog vina, ali toliko teško da mu se čini da sami od sebe ne bi ni prošli. Strah i stid od onoga strašnog izleta u Rilić toliko su jaki i toliko su njime ovladali u toku ovih godina da sve do danas nije obilježio Andrijin grob. Josip Radoš, Ninićev otac, bezbroj puta je pokušao razgovarati o tome, ali je Jozo na te razgovore pristajao samo onda kad je trebalo spriječiti postavljanje križa, naprimjer onda kad je Josip, zvan i Nine, govorio da je odvojio novac za to ili da je već dogovorio sa Selimom Vričićem sve poslove oko toga, i to baš jeftino, tako govorio da neće ni osjetiti, da Jozo ne mora ništa ni odvojiti.

— Danas smo mu obilježili grob, neće li se osloboditi te more. A tek sada me je stid i tek sada ne znam šta ću sa sobom.

Fra Jozo je izgledao istovremeno tužno i smiješno: sav isceren, izbezumljenih očiju i nakostriješene kose, govorio je tiho i mirno, gotovo odсутno, stalno hodajući po sobi i gotovo osvetnički pogledavajući u Mariju, kao da je jedini cilj njegove ispovijesti to da nju smrvi ili bar užasne. Kod posljednjih riječi, stao je pred nju i u jedno-mo sažaljivom pokretu raširio ruke, i podrugljivo i izvinjavajući se, kao da želi reći „htjela si istinu i evo ti je, kakva je da je, tebe će

hay?!

jovanka nikolić

u vazduhu zasićenim tobom
noć me u zasedi

iščekuje

jer,

bilo je duže od svega što me je

sretalo

mada,

dani i dalje imaju ukus ljudi i

vremena

ali,

moja te osama sustiže u

pogledu

da saznaš šta će tek doći

pretihnutim

hay,

tvoj povratak ima tragove

ki...

Es schneit!

koštati koliko i mene“, ali se odmah, bez riječi, okrenuo i otišao u suprotan kraj sobe, možda zato što ne bi mogao podnijeti prizor koji će samljevena istinom Marija sigurno biti.

— Ma nema to veze, nije meni do njega —, progovori Jozo ponovo, nakon duže šutnje, svojim normalnim, pomalo svadalačkim glasom. — on je bio budala i to je i zaslužio. Ali mi nije jasno što se sve to mene tiče, i to ovako. I ako me se već tiče, zašto nisam ja bio prvi kamen?, zašto nisam skočio da ga branim?, zašto nisam bilo šta? Što sam u svemu tome, u svome najvažnijem životnom obračunu ispaо muha? To ti meni kaži: zašto sam ja muha? Loš sam i fratar jer sam kao fratar dužan odreći se sebe. Ja nisam „mali brat“, ja sam „manji brat“ što će reći da sam na samom početku dužan biti manji od maloga. To znači da sam dužan potpuno se i do kraja odreći svojih taština i svega onoga što bi vi nazvali ponosom. A ja nemam snage da se toga oslobodim i nemam snage da radim po svome i da budem ponosan. Ja sam muha, ja sam mlaka voda.

Sve je to izgovorio u zid, ne obračunajući se nikome, kao da čita nešto što mora, postupajući protiv svoje volje. Ninić mu odjednom pride i snažno ga zagrlj lijevom rukom, tapšući ga desnom. Svi su šutjeli.

nepravilne pesme

hristo petreski

(DVORIŠTE)

trave nema ima t
rave od avlije veće je
tu spokojno može se umrijeti

u dvorištu kuća caruje
ako treba preselimo ga u srce
duša da nam bude široka i čista

biti dvorište ili riječ isto je
pod komandićem neba
misao je kao starica po legla

stožer je zamišljena o
s s kišom u dvorište padaju nam ribe
žbun koprive gladan a poljubac hladan

(POTREBA)

da se ispružim po travi potrbuš
ke da me uspavljuje vjetar pun mi
risa da me u postelji pokriva pastirica još netak
nuta

trčim bos po rij
eći misli u šumu me vuk
u u žaru krompiri se p
eku
nebo liči na krastavu za
bu ako padne kiša sprat će pra
šinu sve bih dao za svoju tiš
inu

proljeće poput topla hljeba u peč
i otac ljubi nas i p
lače u snu slijepec zgazio je mač
e

(BUĐENJE)

nebo je padalo na nas
otac mu bio najbliže
hodali smo polako i plakali

nož čuvamo pod jas
tukom treba umrijeti u pravu vrije
me zbog toga ogledalo pod zemljom ču
vamo

tražili smo ulazna vrata
djeca se drže za ruke i leže
neki se kasno bude a nikad ne usnu

(SJEKIRA)

svejedno je gdje s
u kad ih ne
ma moja je mati najljepša kad sut
i

bježao je i vraćao se ponekad
oni što su kopali zlato nisu našli
ne plače se sa sjekirom u ruci

reče život je san
htijenjima i mucu nema kraja
u zraku je početak i smrt

(STARAC)

ruke mu ko grančice
kamen je najteži u duši
znali su da su krivi a pjevahu

danonoćno s neba padali nam gosti
starac pripovjedao o budućnosti
osvrnuso se ali ničega nije bilo

strah me bilo da mi grom u kovčeg ne uda
ri spavao je jer je bio m
rtav toliko zelenog ni u snu nisam vi
o

(KALDRMA)

moj vidik je k
rik igrali smo se na tavanu i u p
odrumu za konjima kaldrma je n
estajala

ona broji orahe sva ž
uta ubili su mačku koja ih je p
resrela
dok smo zidali kuću udario g
rad

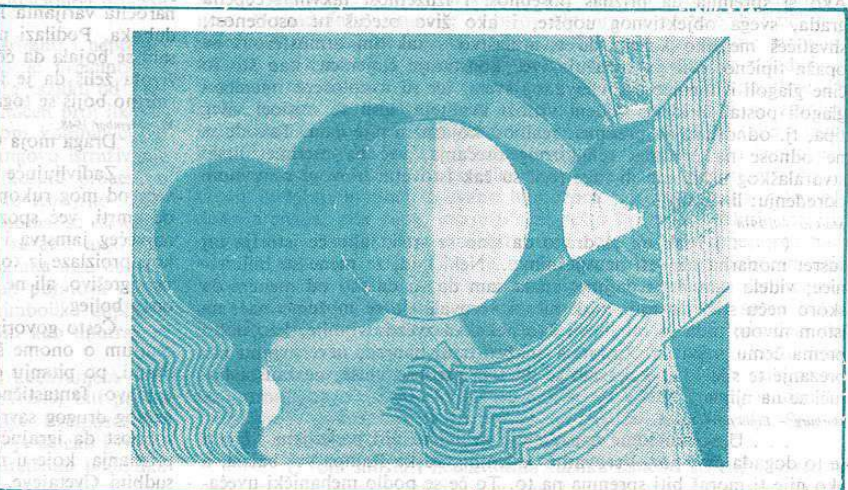
ne može se korijenje iskopati n
oktima djeca kao anđeli (s
uze) nestat će zraka a mi ćemo l
etjeti

(CRV)

sat ne kuca
iz
inata smo od sjene
sjenke crva u jabuci zaboravit
ćemo

s kompasom u ruci tražio je
raj na hrastu je pisalo Njegovo
ime vjetar nosi miris uginule
stoke

kažu da je
mudrac načve prazne kao
usta reljef crni i
obavezuje

(KAD BIH BIO SLIKAR)

n acrtao bih djecu sa zmijama u rukama
k olibu od zvijezda i vojnika u snu
z relu raspuklu lubenicu sa osama
m ore i čovjeka koji ne zna plivati
golu ženu i svijeće koje dogorijevaju
z aklna pijetla koji kukurice
z rele žute kruške u slami
c rkvu punu ljudi i grob
m rtvu mačku na česti
n e ništa ne bih nacrtao

(VJEVERICA)

pod stablom m
ona na granam
od srži izazvan
da se izjedu plodov
plijen da se svlad
preplašena je (skač
na vrhu stoji ček
zablude da nam kroz glave jurn

(RUŽAN SAN)

spava a ne spav
a poput zaklana janjet
a kao drvo gdje udaraju gromov
i

sniv
a svoga oca sanj
a gdje ga živa sahranjuju
u

zna to je ružan sa
n ustaje drhni svijecju pa.
i hvata dah mačku grl
i

netko na vrata lup
a netko silno vič
e hoće da ude mol
i

uplašen je sleden od strah
a gasi svijeću pritiže se ček
a prema vratima zakorači mlak
o

u ruci sjeikiru stež
e otključava mjerka drhti udar
a otac mu krvav u mrak bjež

(ZAGONETKA)

Prema: A. Puslojiću o »Skakaču« P. Omčikusa
izdužena figura pozadi u padu l
ebdi slobodno tko je čovjek sa
mouhojica bačena žrtva net
ko tko je pomislio i uist
inu poletio na dnu slike širok
o otvorena ruka koja ga je gurn
ula želi da ga spasi da ga poz
dravi (da mu zbogom rekne) mo
žda ipak ruka je njegova

(SNIJEG)

vraća se iz visine udubine
bjelji i meksi od naših postelja
taloži se na tlo i u naše duše

kako su lijepa groblja podsnijegom
tragovi zvjeri ubrdima
i zgurene djece poputovima

kako da vratimo snijeg nasebo
kako da legnemo na nj izaspimo
kako uopće od snijega da sesakrijemo

s makedonskog:
Borivoj Radaković

spisak onoga

saša radonjić

PERTLOM

stojimo
jedno naspram drugog
satima
i više nisam siguran
da li to sebe gledam
tvojim očima
ili pak svojim
nešto što
uopšte u stvari
ne postoji

drveni sat

i plašim se

rekao sam
drveni sat
mислеći na
drveni zub
borhesa
moje noge
trovača
šarmantnu trovačicu
dakle misleći
na crnu pertlu
od koje se
bez svake sumnje
može načiniti dobra omča

na izvjesne vremenske odnose

a sada dosta!

pripremi nam večeru

ješčemo svoje meso
kao kristalne čaše

komad po komad

trepavicom trepavicu

MAKAZAMA

dvije godine kasnije
sjedio sam
sa velikim makazama
u rukama pokušavajući
da oišam bradu

ti si bezuspješno pritiskala
poklopac prepunog crnog kofera
i još jednom
mi pričala
kako si
nekad
tamo
davno
izrezivala od kartona
male figurice golih muškaraca
i poslije ih bojala
u zeleno

na stolu
nedaleko od tvog
uplakanog glasa
vidio sam pauka
kako želi voditi
ljubav sa mrtvim leptirom
ili nešto drugo
ili
ko je ubio leptira

makaze su se počele
znojiti između zgrčenih prstiju
i sve više ličiti
na našu noćnu dvogodišnju želju

i sve tako
dakle kao pauk
muha
rak

zeleno
u svojim kartonskim
očima

PLASTIČNA RUŽA NA GROBU MOGA STRICA LIČI NA NEKE TRENUTKE NJEGOVOG KRATKOG ŽIVOTA

i na njegove muške nokte liči

čak
kad bi bila
rukom prelomljena vrata
ne bi uvenula za noć

zato moji zubi svakodnevno rastu
i ja ću sigurno

pojesti latice tog cvijeta
oprštajući

pravopisnoj grešci
u nadgrobnom natpisu
sve

NA KRSTARENJU

četvrti dan plovidbe
pojavi se na pucini lada
potpuno ista kao naša

plovila je paralelno
a kad se već sasvim približila
vidjeli smo svoje likove
na njejoj palubi kao u ogledalu
(u ogledalu)
ubrzo je izbilo veliko nevjeme
koje je nekim čuđom
zaobišlo nas
a ovaj fantomski brod
poslao na dno mora
(na dnu mora)

iako znamo da su udari talasa o obalu
metafora vremena ali ne i vrijeme samo
nikada više nismo bili sigurni
da li smo to stvarno potonuli
sa onim brodom
pa sad slike sa krstarenja
tek da nas ne upamte
kao trptave svetionike
ledenim noktom
nezamislivim nožem
izrezujemo u komade
duže od jarbola
(jarbol bez zastave)

HAJDEMO SADA MI U VLAK

to je moj način
ne biti budan i sam u kupeu

nadsvođen svijetlim maljicama
rub nečijih usana
preuzet iz tuđe pjesme
postao je meduza
školjke uha moga

slušaj sad!
svoju smrt
uvijek sam osjećala
prvo između
u svojih nogu

skidajući džepnim nožićem
koru jabuke
skidala je crvenilo
sa svog zajapurenog lika

pogledaj ovo! –

na dlanu je držala nešto
što se u mraku ne može vidjeti

a onda su došli ti ljudi
i od laka noktiju njenih
mreže kapilara na pomodrelom vratu
sklopili kraj priče
između njihovih pitanja
i mojih odgovora nije ostalo ništa

rekao sam: ništa
i još
ono zaboravljeno

utetoviraj mi tu jabuku
na lice

pletilame

dušan patić

NAZVANA

1.

Zatvoreni
Kāzan
Kitim se belim krečom
Litijom ophode suve životinjske lobanje
Crvenom predom blista nagoreli žarač
Srpom pišem zapise
U opsadi
Rveći se s besom
Čeka rednju zapevaka da mastilo mute

2.

Tuča je meka prokljajala biljka
Prah moljčevih krila
Bela marama bez pomena
Igra zapaljenih buktinja pancira

3.

Svetlište zvuka
Nepoznanica boje i širine krstarenja
Ključanje ključa kovčežića
Vibracije crnog dragulja

4.

Kad dolazi jeleni skaču
i rogovima vodu slute

5.

Uvek se drugačije smeje
Uvek se drugačije smejem

MAČKA

1.

Otpala od mesa
Pod grlom kuca
Belo bello
Beli bledilo
Bulazni bilo
Bora
Guta
Drveni
Križić vetrila
Škrgu saća

2.

Kopita razbiše
Lampe za kosu
Poteže leptira
Kriolo
Koluta dlaka-konac vratni

voštana usna
točak-tučak grma
plamkove maginje

3.

Dodi
Sutra
Daću ti vrelo
Sol
Lica i snove
Iz vene
Sutra
Daću ti
Prolom
Korice čela
Da te zaklopim

4.

Neću vikati – pristupište
Oduzmi mi dah – kamenice
Mleko – sirak
Iz sna škomuca

Niz palac uz nogu na sisu
Kuća je teška kuka
Kuka

5.

Zarobljene ruke
Orahove ljuske
Metla naopako
Pliva – jaje
Belavi puž

6.

Okom njuši tragove
Nosom meso rije

7.

Obećava – srčanik
San – zmiočicu
I pre reči-vir
Prede-
siše

KOLO

1.

Blešti-

2.

Poigramo
Poj igrajmo
Poj igraja
Lonci-lanci
Iskoljci
3.
– usisavajući

KRILOMIGA SNOVI SPASA

1.

Snovispas
Miriše jedra mostova
Vlugu srčanih vetrova
Daljine
Kukaste ruke
Valjaju glas krilomiga
Klinova bodene žile

2.

Lije vino-
-krovitiha

3.

Zelene visine

ZALOŽNICE

1.

Zvoničak noćnih koraka
Pare ostrice gvozdene svoda
Mleko natopljene krvi

2.

Srebrni
Dah broji
Zvezde na levu stranu

3.

Paralelni s gredama
Tavanice kamene košulje
Trskom piju nemu vodu
Pokapanu sedam godina
Pevam molitvu unazad
U postelji od perja greše
Strofe založnice

4.

Okrenuta zidu
Plešu raskršće upaljenih
Plamenova magle

5.

Pramičak-
-zvoni

opsednutost senkama

zvonimir njaradi

PONOĆNE NJIVE

Pokreti daljine obrubljuju oko: Ostrvo srebrni talogom vremena na licu, iskri usred nebeske tmine, veze iglom obale. Trenuci njegovih imena premazuju prostor: Čas šapuću zubi srpa, čas je to mudrost lopte. Premazuju let galebova izvan vidokruga, u laktovima misli.

Muzika neuhvatljivog speva rađa iskru nade.

Ispisujemo senke (ruže), po zidovima sobe, iz čijih lednika strče naši tabani. Dok koračaju ponoćne njive do nas, ogledavamo se u podsmehu tišine. Dodir naš — žed je u venama bunara. Tutnji on u oblacima koji mame u raznobojna stakla.

Tajne, napuhane slamom raskršća, poput crteža lanaca, kad dišu prete, nude neminovnost izbora.

A šta sa žestinom rastanka od želje iz nužde?!

Oganj, lomi li vlastitu kičmu, preobražava se u suzu. Suza iz čijeg oklevanja vetar cedi pijavicu, truli duboko u krvi! Dušii!

OPSEDNUTOST SENKAMA

Uinat odjeku sunčevih cvetova koji rube iskorak dana. Uinat pokretima u kojima muzika otkriva pribežište, začeta je gde se glina s vodom stopila.

Misao izvrcu rebra senki iznikla iz krvi.

U trenu rađanja oblaka oploduju biće kišnicom, da bi duša, večito žedna, rovarila prostorom. Posle sudara olovnih munja, prodiranje groma u meso topole, raščerečenja hlorofila, u prostoru jedino senke traju.

Zauzmu sva prazna mesta te se vešto u ogledala maskiraju, dozivajući pogled koji i sam senka biva.

Na mestima nabijenim slamom, perjem, senke su još prisutnije. Naročito između zidova čokoladnih soba, one dišu tamo podsmeh razlivajući.

NITI

Dok gledam zvezde.

Umesto rose niču tragovi u travi, nečujna slutnja ljubavnih igara. Dete čije rađanje nije moguće zamisliti maskira sunčeve zrake.

Sanjane misli su i tamo gde je vetar zaspao. Šapuće dubina izdisaja čiji su ispljuvci korak vasionom.

Umesto nas uši tišine isletene iz ružinih latica neprestano osluškuj. Vazduh koji govori, u stvari, nije ščučen u zaledu noći.

Konji iz čijeg se topota rodila nada sve su dalje. Začeti u beskraju komadaju rođenu majku. Ni reč ne može da je oživi...

Sa rusinskog: prepevala Natalija Dudaš.

požude jezera

meta kušar

1. Važnost soneta U tamnozelenoj pižami u malenim, zelenim i zlatnim magičnim krugovima si videti potpuno bez bolesti. Protokol dinastije. Crveno drvo secesi je spava ravnotežje. Kašmirski opal visi na svilenoj niti. Slomljeni Arlekin. Depresija, mastilo za svedočanstva, razliveno preko arhiva. Brilljanti kaplju. Pored nežne sile udari nemir. Sneg na suncu.

2. Otkrине zidine i zasadi lešnik. Bez odmora i bez hitne preraste puteve i dimenzije predaka. U srcu gozdova, u sećanju izgubljenih vodenih površina potpljeno kraljevstvo. Vazduh i nebo nedotaknuti? Iz kosmičkih banaka otiču kamate s nepredvidljivom ažurnošću. U univerzalnoj glavnici odreaguju s istom pomnjom kao u ulozi

iskrenog uzdaha koji nema veće cene od vonja jedne same turske ruže. Zato poljubac na cvetu raspoređuju s nepredstavljivim sferičnim dodirrom.

3. Sve sam zaboravila. Nije bio sam makovog cveta. Badem budnosti, kakve znake diktira kreda kreda uho jeziku, oko dodiru?

8. Samo oštar rez iz cela komada ne ozleđuje strukture. Hleb se razlomi. Vino izmije taloge jezika. Moja navika uzme vid svemu što se srami tihog služenja.

12. Na dlanu sabrani komadići stisnuti s vekovima u nebo i raspršeni u poljupcu.

iz rukopisne zbirke »Madeira« u časopisu *Sodobnost* 2, 1986.

Sa slovenačkog: M. D. Stefanović

opsesija

nataša milić

U SOBI SU OTVORENI PROZORI

Samci u svojim sobama jauču nečujno krevet tvrd uglačen lepljivo zadovoljstvo njihovih popodnevnih zalagaja iskidane niti smelosti spajaju selotejpom umor na rate produžena nesanicu upotpunjena slepilom za boje hrskavičava vilica pokretana koncima razrađena od mukotrpnog odobravanja lakeji u seksualnom životarenju lagano šunjaju se neprimećeni ogluveli obnevideli zujanje komarca pogledom ga traži nasumice ga pogađa u letu uspeh (zadovoljstvo) mir tišina muk mrtvilo

VLAŽNA DEPRESIJA

Oči natekle od ključalih kapi kiša noćnih nedela u dubinu zelenog nekontrolisanog kaveza senki lelujavog plamena slatka pljuvačka cedi se niz rešetke lepi se u šakama zvukovi posrnuli umiru na kolenima usred nemirnih peščanih dina

OPSESIJA

U galopu epilepsije žestoko nezadrživo penim šuplja osetljivost mlitavih vijuga mozga strah od neposustale mržnje besvesni šamari okolnostima grč u plućima osećam jauk demona u kostima zamršene vlasi u gnezdu kukavica otrov smeha licemernog prizemni gasovi u hodnicima lavirinta zenice u bistroj kišnici odslikavaju se titrajući

STARAC

Ispucala Karnevalska maska Gnezda ušnih školjki

SAMRTNIK

Slepa nada u tugovankama Neprekinutih nesanicu Obešena oko vrata Raspada se kugla Olovnim godinama Napunjena

MRTVAC

Olizan Poslednji tanjir Ulegnuta postelja Sa zelenim upljuvcima Na jastuku Ostaje nedodirnut

igre

nebojša simin

U AUTOBUSU

Držim se telom i dušom za šipku u autobusu. Na krivini se otkaçim i lebdim od sedam do tri.

TELEVIZIJA

Dugme, slika, zvuk, porodični krug. Keks, kafa i čaj, dramatični kraj.

ŠKORPIJA

Jaje nosi na ušima reči ne puni, ćutanje ne prazni.

Stiže u tri koraka, mimoišezeci se u dva steradjana.

Ništa ne predskazuje, osim crne rupe na praznoj pozadini.

TVOJ POKRET

Navire obilje tvojih boja. Vidim komešanje vazduha u pokušaju da se spletu niti naše iskričavosti.

Tvoj pokret upija prostor smelim i blagim cvetovima. Horizont se ruši oko nas i ovo vreme nije više tu.

KRAJ DUNAVA

Ptice prskaju oblak lakiranim peskom u čulima. Dokolica ljubičastog žamora zapadnog budi spavača.